

Henrik Pallari

Hoitoavustaja, Haaparanta

Ruotsinsuomalaisuuteni sekoittuu rajanyliseen tietoisuuteen

Henrik Pallari syntyi Haaparannalla vuonna 1984 perheeseen, jonka tausta on hyvin samanlainen kuin monella muullakin haaparantalaisella. Henrikin isä on Rovaniemellä koulutettu metallimies, joka työskenteli aluksi etelämpänä Hedemorán Långshyttanissa rautatehtaalla, siirtyi sieltä lyhyeksi aikaa Luulajaan ja lopulta 1980-luvun alkupuolella Haaparantaan. Metallimiehen hommat jäivät ja tilalle tuli hoitoala. Henrikin äiti työskentelee apuhoitajana Haaparannalla.

Peruskoulun Henrik kävi Haaparannalla Edenin koulussa ja Gränsskolanissa ja lukion hoitolinjan Torne-dalsskolanissa. Työhistoriaan mahtuu hoitoalan töitä, eristyshommia Norjassa, ja tämän hetken työpaikka on pakolaispoikien kanssa.

– Koulussa kävin ruotsinkielistä luokkaa. Alussa oli joku valinta mutta minä menin ruotsinkieliseen luokkaan. Meillä oli pieni luokka, 3-4 oppilasta. Olin ainoa suomalainen siinä ryhmässä. Muistaakseni osasin ruotsia koulun alkaessa eikä minulla ole ollut vaikeuksia ruotsin kielen kanssa. Jonkun vuoden sain opetusta suomen kielessä, en oikein muista, ja lukiossa kävin suomen kielen kurssin.

– Osaan suomea hyvin, vaikka kirjoitus onkin vähän epävarmaa. Vaimo osaa paremmin. Hän on syntynyt Västeråsissa, muutti sitten vanhempiensa mukana Tornioon ja on käynyt siellä koulun, mutta ei ole kuitenkaan unohtanut ruotsin kieltä.

Henrik tuntee itsensä ruotsinsuomalaiseksi, tykkää, että ruotsinsuomalainen on hyvä sana. Tämä tietoisuus on tullut vasta vanhempana, nuorempana hän ei sitä silleen ajatellut. Tällainen ruotsinsuomalaisuus – ajattelu on Haaparanta-Torniossa usein sekoittunut rajanyliseen tietoisuuteen.

Henrik muistelee myös aikoja lapsuudessa suomiseuran kerhoissa. Henrik sanoo tuntevansa itsensä haaparantalaiseksi ja uskoo torniolaisen vaimonkin näin tuntevan. Heillä on kaksi lasta, joiden kanssa he puhuvat suomea. Vanhin lapsista käy Haaparanta-Tornion kielikoulun ensimmäistä luokkaa ja nuorempi on vielä esikoulussa.

– Puhumme lasten kanssa suomea, mutta luemme lapsille satukirjoja ruotsiksi. Joskus keskustelemme lasten kanssa ruotsiksi. Lapset osaavat ruotsia, ruotsin he ovat oppineet harrastusten parissa. Tähtäimessä on, että lapsista tulee kaksikielisiä. Se on rikkaus ja tällä seudulla on tärkeää, että hallitsee molemmat kielet. Käytämme äidinkieltä kotona, koska se on tunteitten kieli.

– Tässä rajan yli liikkua tuntee Suomessa ollessa itsensä ruotsalaiseksi; Etelä-Ruotsissa taas on haaparantalainen. Vaikka on sama kieli kuin suomalaisilla Suomessa, tuntuu kuin Ruotsin ja Suomen välillä olisi joku verho. Tornio on lähellä, täällä on hyvä asua, Torniossa voi olla ikään kuin yökylässä. Minkäänlaisia muuttosuunnitelmia ei ole, mutta ei Suomeen muutto poissuljettu vaihtoehtokaan ole, jos sellainen tilanne eteen tulee.

Henrik työskentelee päivittäin nuorten pakolaispoikien avustajana. Mitä hän ajattelee poikien tilanteesta?

– Suurin osa pojista on Afganistanista. Lähtökohdat ovat tietysti erilaiset kuin muilla nuorilla. Erot ovat suuret, paljon on kiinniotettavaa esimerkiksi koulutuksessa. Mutta heillä on kaikki mahdollisuudet, jos he ymmärtävät käyttää niitä oikein. Monilla on mennyt hyvin, mutta poikkeuksiakin on. Joka pojalla on oma tarinansa. Isän kanssa on joskus keskusteltu, että on samanlaisuutta siinä, kun suomalaiset tulivat kielitaidottomana Ruotsiin.

Haastattelu: Tapio Salo

Rullajulistekuva ja katalogikuva: Kenneth Mikko